

„Jedeš, ty potvoro!“ křikl na ni vztekle polohlasem. Švihla ocasem a zmizela v keři. Franta zahnul k domku, zmáčkl kliku a opřel se do vrat tak prudce, až se rozletěla a převrhla velkou plechovku, co stála za nimi. Sehnul se, aby ji narovnal, ale překotila se znovu a vylila se mu skoro celá na boty. Jak ji zvedal, namočil si ruku i rukáv od svetru, dokonce i kalhoty. Znovu plechovku postavil na zem a přikryl víčkem. Stejně už byla prázdná.

„Franto, Franto, já jsem to nechtěl zapálit, Franto.“

To byl bráška. Stál ve dveřích stodoly a v ruce držel hořící pytel s trochou slámy.

„Hoď to na zem!“ zavelel Franta a letěl k němu.

Začal po doutnajícím pytli dupat – a v tu chvíli se to stalo. Štěklo to a v mžiku byl Franta v plamenech.

„Franto!“ slyšel odkudsi bráchu.

„Frantíku!“ slyšel pištět ségru. A pak už nic.

Pak už byl v peci. Ve vysoké peci na tavení železa. Všechno tam bylo rudé a hučelo to a přes ten rámus se Frantovi zdálo, že slyší babičku, jak říká:

„Přetavím je, jako se taví stříbro, protříbím je, jako se *tříbí zlato*... A víš ty vůbec, jak se tříbí zlato?“

Nevím, chtěl odpovědět. Nevím, babi. Já se jenom hrozně bojím...

„Neboj se, ty jsi spíš kus železa,“ smál se strejda Juraj a Frantovi se zdálo, že ho pozoruje skleněnými dvířky, jako by se díval do ohnivé pece. „Železo se taví, ale ty jsi teprve v horkovětrné dyšně!“ chechtal se.

Ale ten naproti zřejmě uměl odezírat ze rtů, protože odpověděl: „Kapustňák.“

Franta to po něm nejistě opakoval. „Kapustňák?“ divil se.

Koukali teď jeden druhému do očí.

„Kapustňák,“ řekl znovu ten druhý.

„Aha,“ na to Franta, ale nebyl z toho moudrý.

„Kapustňák by snad měl připomínat kapustu, ne?“

Ten tvor se rozchechtal, asi mu rozuměl nebo mu četl myšlenky, a jak se chechtal, unikaly mu z tlamy bubliny. Skoro se za nimi ztrácel. Franta na ty bubliny zíral, ale neříkal už nic. Mluvení ho vyčerpalo. Jen se nechal nadnášet vodou a pomaloučku vyfukoval vzduch. Ať se směje... kapustňák.

Pak si všiml, že i jemu unikají bubliny z těla. Začal klesat dolů na dno. Vylekal se toho. Zakopal nohama a zamáchal rukama a díky tomu zas vystoupal vzhůru na hladinu. Tam se nadechl a chvíli ležel klidně jako nafouknutý balón. Pak se otočil a těžká hlava mu visela dolů. Záda měl určitě venku z vody, protože ho začala pálit. Hodně ho pálila. Skoro jako by byl těsně u slunce. Honem se ponořil a začal vypouštět vzduch, aby klesal dolů ke dnu.

Panečku, jak to, že můžu pod vodou dýchat? Copak mám žábry? Jako ten kapustňák? Checheche, chechtal se. Bubliny stoupaly vzhůru a mezi nimi se motaly malé šedivé rybky. Jako by to pro ně byla vířivka. No jen si plujte, jen si plujte. Franta se odrážel nohama a dělal neohrabaná tempa rukama. Byl rozhodnutý prozkoumat okolí. Plul jako ponorka. Po dně. A dýchal. První, co viděl, byly ulity. Některé byly prázdné a v jiných byli

rácci. Ty prázdné zdvihal ze dna, jak kolem nich proplouval, ale ty obydlé se nedaly. Pochodovaly po dně tam a sem a jen se nadnesly, když plaval kolem. Vzápětí se zase začaly zahrabávat do písku. Jako by si hrály.

Občas se taky ze dna pozvedla medúza. Žlutá nebo červená. To se Frantovi líbilo. Díval se skrz ně. Když se díval skrz tu žlutou, všechno bylo žluté, a když skrz červenou, všechno bylo rudé, jako by zapadalo slunce. Bylo to pěkné.

Vtom se z písku na dně zvedl had. Zelený had. Franta se zděsil. Netušil, co je to za hada a jestli není jedovatý. Báł se, že ho ten had kousne. Rychle hrabal nohama a couval, snažil se odsud zmizet, co nejrychleji to šlo. Jenže tím jeho hrabáním se rozvířilo dno a nebylo nic vidět. A taky, ať dělal co dělal, nehnul se ani o píd'. Aspoň mě had neuvidí, utěšoval se, ale na druhé straně teď ani on sám vůbec netušil, kde had je. V panice se zaklínil mezi dva kameny a nemohl se ani hnout.

To je konec, zoufal si. Zůstanu tady uvězněný navždy a ten had mě uštkne. Já nechci! Ovládl ho strach, a tak se rozplakal.

„Neztrácej naděje, když se zle děje,“ uslyšel zničehonic hlas své babičky a vzápětí Lucku, která mu šeptala do ucha: „Já jsem věděla, že to dokážeš.“

Otočil se za tím hlasem, ale neviděl nikoho.

„A víš co, Franto, já jsem rád, že tě mám za bráchu,“ to byl stoprocentně malej bráška a hned se k němu přidala ségra: „Budu tě držet, aby ses nebál.“

Franta cítil, jak ho chytla za ruku.

„Co tam zas vyvádíš?“ zlobil se strejda Juraj, „radši mi přines pivo!“

Franta byl zaklíněný mezi kameny. Bolelo to. Zdálo se mu, že se odsud nikdy nedostane, že tady umře. Začal křičet. Křičel ze všech sil pod vodou o pomoc.

V tu chvíli spatřil, jak se do vody ponořila psí hlava – černý čumák, modré oči a splihlé uši. Byl to on, ten bílý pes s lidskýma očima. Jakmile Frantu objevil, začal k němu plavat. Během malé chvíle se dostal až ke dnu. Tam odhrabal kameny, něžně popadl Frantu za kůži a táhl ho nad vodu. Konečně. Franta se nadechl a vzápětí se rozkašlal. Byl zachráněn.

Když otevřel oči, uviděl bílý strop. Chvíli na něj zíral. Kde to jsem? Po chvíli uhnul očima doprava a spatřil stojan a na něm plastový pytlík s nějakou kapalinou. Kap, kap, kapala do hadičky. Počítal ty kapky: jedna, dva, tři... Pak zašvidral očima doleva a tam uviděl přístroj, kde poskakovala čísla, a pod nimi křivku, která se kroutila a měnila v klikyháky. Franta slyšel pípání a zvuky dechu. Zdálo se mu, že za něj někdo dýchá.

„On nám kouká! Pane doktore, pojdte se na něj podívat.“

Franta opravdu koukal a viděl sestřičku s rouškou přes pusku a se zelenou čepičkou na hlavě. Byly z ní vidět vlastně jenom vykulené oči. Kde je

Otevřel oči a viděl venku za oknem na stromě, kde posledně seděla vrána, dřepět veverku. Zrzavou. Mrskala ocasem tam a sem a Frantovi se zdálo, že se mu směje, že se mu posmívá. Zamračil se. Nechtěl se na ni dívat.

Jdi pryč, snažil se vyslovit, ale pohnout rty bylo nad jeho síly. Jdi pryč, ty potvoro!

„Vidíš tu veverku, Frantíku, vidíš ji?“ ptala se sestřička a převazovala mu ruku.

Jdi pryč, snažil se znovu zavolat, ale marně.

„Tobě se moc nelíbí, co?“ všimla si sestřička.

Frantovi tekly po tvářích slzy.

„Nebreč, člověče, vždyť je to jen pitomá veverka,“ chlácholila ho sestřička.

„Jedeš, ty mrško,“ zafukala na okno a veverka zmizela, než bys řekl švec. Franta zavřel oči.

Nechtěl je už nikdy otevřít.

„Tak vstávej, vstávej, Františku, máš tady návštěvu!“ budil ho znovu hlas. Frantovi se sice zdálo, že uplynula sotva chvilka, ale ve skutečnosti to byly dva dny.

Otevřel oči a vidí v pokoji dvě zakuklené postavy s kytarami, jak zpívají:

*„Ptala se Zuzana Kuby – Kuby,
jestli má veverka zuby – zuby?
Cožpak jsi, Zuzano, hloupá – hloupá,
kdo se jí do huby kouká?!“*

Zdalo se mu, že běhá po lese a hledá houby. Pak se tam objevila Johana a byla ohromná. Nohy měla dlouhé jako kmeny stromů a rozšlapávala houby. Franta se tak smál, až se probudil. Venku byla tma. Přístroje tiše hučely. Zahleděl se z okna ven a ve tmě za oknem uviděl psa. Byl to ten bílý pes, co tenkrát seděl na zídce, ten, co měl modré člověčí oči. Trochu se otíral o okno a pozoroval ho.

„Jsem v pohodě,“ zašeptal Franta. „Vyřid' to mámě.“

Druhý den dorazila ségra. Franta se mohl zbláznit radostí, i když to nemohl nijak dát najevo. Seděla na židli vedle postele a držela ho za ruku. Snažila se z jeho sevření vymanit, ale tiskl ji, aby věděla, že nechce, aby odešla. To bylo tak všechno, jak jí mohl naznačit, že je moc šťastnej, že tu je. Vyprávěla, co se doma děje, že babička všechny nutí, aby se každý večer za něj modlili, a že se modlí dokonce i strejda Juraj, že to zapíše sice potom vždycky lahváčema, ale slovo neřekne a nikdy nevynechá. Že malý brácha má noční můry a nikdo neví, jak mu od nich pomoci. Budí se ze sna každou noc a ječí. Že máma mu posílá velkou pusou a taky nějaký džusy a že je ztahaná, jak furt dělá, a taky že ho pozdravuje Lucka. Párkrát u nich byla a chtěla by za ním přijet do nemocnice. Teda, kdyby mu to nevadilo...

Po očku ho pozorovala, když to říkala, a viděla, jak zakroutil hlavou, jako že tohle by fakt nechtěl. Nijak to nekomentovala, ale pokračovala, že mu nese dopisy od spolužáků. Četla mu je nahlas. Psali, že ve škole bylo divadlo a že bylo skvělý a že je škoda, že to Franta neviděl. No jo, pomyslel si, taky bych chtěl vidět divadlo... co ti vědí.

Pak ségra vytáhla obálku, na které bylo namalované srdíčko, a v očích jí zajiskřilo. Franta se na ni zamračil, ať se nesměje, ale i jemu zahořely v očích plamínky, i když úplně jiné.

„Mám to otevřít?“ zeptala se ho a Franta přikývl. Ségra dopis otevřela a začala číst.

Ahoj Franto!

Tak ti píšu. Někdy se říká, že když je někdo v bitvě, tak je jako v ohni. To jsi teď ty. Bojuješ v bitvě. A já vím, že vyhraješ. Nad Borákem jsi taky vyhrál. Ten srab tě napadl zezadu. Je úplně pitomej. Moc na tebe myslím. A až se vrátíš, tak půjdeme na zmrzlinu a já ti ji koupím. Jo, toho psa jsem viděla taky.

Lucka

opatrně vykukovala mezi trávou. Provokovala ho. A jak po nich Franta skákal znovu a znovu, dopadal na trávník a odrážel se od země, jako by to byla trampolína. Vylétal do vzduchu výš a výš a tolik ho to bavilo, že to zkoušel znovu a znovu. Celá ta louka byla vlastně obrovská trampolína. Hop a hop a hop, lítal nahoru a dolů jako skákací míček hopík a výskal při tom a mával rukama.

Ale pak se objevil ten drak. Jak Franta dopadl na louku asi počtvrté, šlápl na něco tvrdého a to něco se pohnulo a začalo se to hrabat ze země. Franta se snažil na to při příštím dopadu nešlápnout, ale zas padl přímo na tu tvrdou věc a zas se od ní odrazil. A to už viděl, že je to hlava. Červená hlava se žlutýma očima a několika rohy na čele. Pomalu se to narovnávalo. Ajajajaj, říkal si v duchu Franta, musím odsud, musím odsud... jenže ho to k tomu místu táhlo, a aniž by chtěl, znovu se od té červené hlavy odrazil. V tu chvíli z nozder té potvory vyšlehly plameny a ze země vyrazil červený drak. Když se narovnal, byl velký jako dům. Skočil po Frantovi a povalil ho na záda. Teď nad ním stál a funěl mu do tváře. Frantu zalilo horko, které se skoro nedalo vydržet. Do hrudi měl zaryté dračí drápy a cítil jeho dech. Z nozder šla drakovi pára a zdálo se, že Frantu v příští chvílce roztrhá na kusy. Franta začal hrůzou křičet, ječel ze všech sil – až se tím svým křikem probudil.

Byla noc. Ležel v posteli a jediné, co viděl, bylo malé červené světélko, které svítilo nade dveřmi. Ty dveře se za okamžik otevřely a stála v nich sestřička: „Děje se něco, Františku?“ zeptala se tichým jemným hlasem.

Franta ztěžka oddychoval a mlčel. Před sebou ještě pořád viděl obraz toho draka.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se znovu, „nechceš napít?“

Podala mu hrneček s vodou a Franta sál brčkem, dokud ji všechnu nevypil.

„Chceš ještě?“ vyčkávala.

Přikývl, ale než se sестřička vrátila s pitím, už zase tvrdě spal.

A drak tu byl znovu. Nakukoval škvírou ve dveřích do pokoje. Franta se snažil zmenšit, propadnout se do postele, ztratit se v ní, ale drak už vlezl do pokoje. Nejprve hlava, pak tlapa, za ní druhá. Očichával stěny pokoje a neodvratně se blížil k posteli. Franta měl zavřené oči a doufal, že ho drak neobjeví. Slyšel, jak si prohlíží každý kout, cítil jeho dech, věděl, že ho musí každou chvíli najít. A to se taky stalo. Drak ho našel. Franta nejprve ucítil známé horko a pak přes zavřená víčka viděl rudou barvu plamenů. Když otevřel oči, uviděl přímo nad sebou dračí hlavu, které šla z huby pára a z nozder jí šlehaly plameny. Franta nemohl vydat ani hlásku, doufal jen, že ho drak nepopadne do zubů. Vtom uslyšel třískot rozbitého skla a hned po něm jiné dračí zavytí, které přicházelo odkudsi od okna. Drak, co se nad ním skláněl, otočil hlavu tím směrem a pak o krok ustoupil. Rozbitým oknem do pokoje koukal druhý drak. Byl zelený a o něco větší než ten první. Šla z něj zima. Frantovi začaly cvakat zuby tak hlasitě, že k němu oba draci otočili hlavy. Za chvíli ho dostanou, to je jisté. Zelený drak se pomalu sunul do pokoje, sklo z rozbitého okna se sypalo na zem. Oba draci funěli a prskali a vydávali hrozné skřeky. Frantovi cvakaly zuby a úpěl a pak už jen křičel a křičel a křičel.

Převalilo se mnoho hodin a dnů a týdnů a měsíců.

Frantu odváželi na operace a zase ho přivázeli. Transplantovali mu po kouskách kůže a nová kůže se ujímala a rozrůstala a pokrývala spálená místa. Občas přišla návštěva, ale dlouhé hodiny byl Franta sám.

Postupně se uzdravoval.

A pak přišel ten den. Ten den s velkým D, kdy Franta mohl domů. Uzdravil se. Natáčela to televize a na chodbě podél stěn stáli úplně všichni: sestřičky, ošetřovatelky, pomocníci na oddělení, uklízečky, kuchařky, doktoři a doktorky a pan primář. A Franta řápal tou dlouhou chodbou, kudy ho tolikrát vezli na sál a ze sálu, a díval se na všechny kolem a byl šťastný.

Za ruce se držel mámy a ségry a loučil se tiše: „Ahoj, ahoj, ahoj.“

Poslední pohled patřil oknu, za kterým na stromě poskakovala veverka tam a sem a mrskala ocasem. O větev výš seděla vrána a nejspíš krákala, protože otvírala zobák. A dole pod stromem seděl bílý pes a zdálo se, že se usmívá.

„Ahoj,“ zašeptal Franta naposled a vyšel ven.